

landvæsenskommissionen. Det drejede sig om det under 1 c nævnte flertalsforslag om tvangsmæssig oprettelse af vandforsyninger i ejendoms- eller driftsfællesskab mellem flere kommuner; her foresloges det at lægge afgørelsesmyndigheden hos indenrigsministeren.

I deres udtalelser om kommissionsforslaget rejste Den danske Købstadsforening og Amtsrådsforeningen i Danmark spørgsmål om, hvorvidt der burde oprettes et særligt vandindvindingsnævn med repræsentanter for de kommunale organisationer; nævnet skulle bl. a. have til opgave til stadighed at følge udviklingen inden for Danmarks vandforsyning. Kort efter fremsattes i betænkningen „Vand“ forslag om oprettelse af et centralt sagkyndigt organ vedrørende vandindvinding. Det fremhæves i betænkningen „Vand“, at det stadig stigende vandforbrug i voksende grad vil nødvendiggøre en koordinering af vandforsyningsanlæg indbyrdes og af vandforsyningsanlæg i forhold til andre interesser, herunder spildevandsafledning, og at der derfor i stigende grad vil blive brug for en planlægning, som tager større områder og den fremtidige udvikling i betragtning. For at støtte bl. a. de kommuner, der skal udføre en sådan planlægning, og de landvæsenskommissioner, der skal bedømme planerne, foreslår betænkningen, at der oprettes et organ med repræsentanter for de institutioner, som udfører observationsvirksomhed og forskning over vandforhold; organet skal bistå med tilvejebringelsen af nødvendige oplysninger og være rådgivende for myndighederne i vandindvindingssager.

I de senere år har tanken om en central rådgivning allerede været prøvet i Danmark, for så vidt som forskellige amtskommuner har fået Danmarks geologiske Undersøgelse til i forbindelse med andre teknikere at udarbejde planer for vandforsyningen navnlig i større udviklingsområder i amterne.

Købstadsforeningens og amtsrådsforeningens forslag om et vandindvindingsnævn og forslaget i betænkningen „Vand“ om et centralt, sagkyndigt organ bygger på den administrative ordning, som foresloges i betænkningen af 1961; afgørelsen forudsættes at ligge hos de stedlige myndigheder, d. v. s. kommunerne, der udarbejder eller udtaler sig om planerne for vandforsyningsanlæggene, og landvæsenskommissionerne, der bedømmer planerne, og der stilles ikke forslag om at begrænse den myndighed, som efter 1961-betænkningen skulle ligge hos landvæsenskommissionerne; de stedlige myndigheder skulle imidlertid kunne hente støtte hos en central instans. I den seneste tid har der imidlertid fra forskellig side været rejst tvivl om den centrale stilling, som landvæsenskommissionerne

indtager i 1961-betænkningens forslag, idet der har været rejst spørgsmål om, hvorvidt det fortsat vil være naturligt at lade landvæsenskommissionerne afgøre, hvorledes vandforsyningen skal indpasses i en almindelig planlægning.

Indenrigsministeriet skal herom udtale:

I de senere år og i særlig grad i årene efter betænkningen af 1961 har der i adskillige sager rejst sig spørgsmål om vandforsyningens indpasning i den almindelige planlægning, som bl. a. foretages på grundlag af lov om byplaner, jfr. lovbekendtgørelse nr. 160 af 9. maj 1962 som ændret ved § 101 i lov nr. 213 af 4. juni 1965, lov om regulering af bymæssige bebyggelser, jfr. lovbekendtgørelse nr. 279 af 1. juli 1965, bygge lov for købstæderne og landet, jfr. lovbekendtgørelse nr. 158 af 8. maj 1968, og kapitel V i lov om naturfredning, jfr. lovbekendtgørelse nr. 194 af 16. juni 1961 som ændret ved lov nr. 111 af 30. marts 1966. Planlægningen efter disse love suppleres af planlægningen gennem egnsplanudvalg (jfr. cirkulære nr. 186 af 21. oktober 1939) og regionsplanudvalg, der er oprettet af stedlige myndigheder med støtte af staten, uden at deres oprettelse eller virke bygger på nogen lovbestemmelse; endvidere af planlægning gennem landsplanudvalget, hvis virke heller ikke bygger på nogen lov. Der har i forbindelse med indpasningen af vandforsyningen i en sådan planlægning været spørgsmål om dels at finde frem til en hensigtsmæssig struktur for vandforsyningen som nævnt oven for under 1, dels at gøre sig klart, om vandforsyningens struktur vil passe ind også i den fremtidige udvikling.

Ønskeligheden af en planlægning af vandforsyningen har bl. a. vist sig i områderne omkring de større bysamfund. Det er her nødvendigt at beregne på langt sigt, hvor der er tilstrækkeligt vand til rådighed til indvinding i større stil, og hvor det på sådanne steder vil være muligt at holde vandindvindingen fri for forurening; begge dele må holdes sammen med planerne for fremtidige bebyggelser og for rekreative områder m. v.

I sager om almen vandforsyning på landet er tilsvarende planlægningsspørgsmål kommet frem. Der vil, bl. a. i opvoksende sommerhusområder, kunne være en tendens til at ordne vandforsyningen etapevis ved et antal mindre vandværker, der af økonomiske grunde lægges tæt ved bebyggelsen, uanset at et enkelt vandværk, hensigtsmæssigt anbragt i forhold til den i alt planlagte bebyggelse, muligt på lidt længere sigt ville være en bedre løsning. Landvæsenskommissionen kan imidlertid i sådanne tilfælde tilgodese almindelige planlægningshensyn, jfr. den foran under 1 b citerede